

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Свиленград, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на втори март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Цвета Ив. Данаилова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200073 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Издадено е **Наказателно постановление /НП/ №21-0351-001025 от
04.01.2022 година** на Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ
Свиленград, с което на **Т. ХР. К.** с ЕГН ***** от гр. ***** за
нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП е
наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000 лева** и
„**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24 месеца** и на
основание Наредба № Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

Жалбоподателят **Т. ХР. К.** в законопредвиденият 14дневен срок обжалва
горе цитираното НП, което счита за неправилно и незаконосъобразно. Твърди
се в жалбата, още че не бил извършил вмененото му нарушение. Излагат се
доводи за допуснати процесуални нарушения , както на процесуалния , така и
на материалния закон и се оспорва компетентността на АНО . Поради
изложеното моли съда да отмени атакуваното НП, като неправилно и
незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се явява и
поддържа жалбата по изложените в нея доводи . Дава обяснения по
случая, като оспорва изложеното в НП , че бил употребил алкохол, а твърди, че

с оглед пандемичната обстановка в страната, често миел ръцете си с ракия и за това миришел на нея. Не оспорва, че първоначално отказал да бъде тестван с техническото средство, тъй като вече един път преди години имал проблеми с неправилен резултат от същото, но твърди, че искал да даде кръв, но тъй като бил уплашен не били му връчил талон и не могъл да даде кръв, въпреки, че отишъл до поликлиниката, от там го върнали, тъй като нямал в него си издаден за това талон за медицинско изследване. По изложените доводи моли съда да отмени обжалвания акт.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на Бл. П. Бл. ,Г. М. Др. и М.А.К., се установява, че на 26.12.2021 година около 21,40 часа свидетелите Бл. П. Бл. и Г. М. Др. – полицейски служители към РУ Свиленград изпълнявали служебните си задължения ,когато получили сигнал и посетили бул.България в близост до гробищен парк в гр.Свиленград ,тъй като служители на Жандармерията поискали съдействие от органите на РУ Свиленград за тестване на спрян от тях водач на МПС.

Отивайки на място свидетелите Бл. П. Бл. и Г. М. Др. установили, че служителите на жандармерията били спрели водача Т. ХР. К. на лек автомобил марка „Сеат” с рег. № Х 3516 АР, който бил негова собственост /това обстоятелство се установява и от приложената по АНПр справка относно собствеността на лекия автомобил /.

На място служителите на жандармерията им обяснили, че водачът миришел силно на алкохол и според тях бил повлиян от него, както и че си бил признал, че бил употребил 200мл.ракия, поради което поискали тяхното съдействие да бъде тестван за употреба на алкохол.

Полицейските служители обяснили на водача-жалбоподателя, че ще му

извършат проверка за употреба на алкохол, като св. Бл. П. Бл., приканил водача да бъде тестван за употреба на алкохол около 21,50 часа, като разяснил на водача правата и задълженията му при отказа и съответно при извършване на теста, след което полицейският служител Бл. П. Бл. поканил водача-жалбоподател да бъде изпробван за употреба на алкохол с техн. средство Дрегер 7510 ARBA 0093, но същият отказал да бъде изпробван, поради което бил издаден талон за медицинско изследване №082063, но жалбоподателя отново отказал да бъде изпробван, за което собственоръчно вписал отказа си и отказал да получи и да подпише издадения талон, което обстоятелство било удостоверено с подпис от св. М.А.К..

За така възприетите нарушения на жалбоподателят бил съставен, предявен акт за извършено административно нарушение серия АД №232776 от 26.12.2021 г. в негово присъствие, като същият се е запознал със съдържанието на съставеният АУАН, подписал същият без да впише в него възражения, като копие от същият му е бил връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законно установения 3-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

В обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, поради което и на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000 лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24 месеца** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки.

Последното /НП/ е връчено на жалбоподателя на **11.01.2022 г.**, видно от отбелязването в разписката, инкорпорирана в самият документ.

По административно наказателната преписка има и приложена справка за нарушител/водач, видно от която жалбоподателя има издадени НП за извършени от него нарушения по ЗДвП, фишове и ЗППАМ.

По АНПр е наличен и талон за медицинско изследване №082063 видно от който, жалбоподателят е отказал изследване за употреба на алкохол, и е отказал да получи екземпляр от процесния талон, което обстоятелство е удостоверено от служител при РУ Свиленград- М.А.К..

Видно от Заповед №8121з-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на Бл. П. Бл. ,Г. М. Др. и М.А.К., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,талон за медицинско изследване №082063, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН. Свидетелите Бл. П. Бл. ,Г. М. Др. и М.А.К., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за състава на конкретното нарушение, чието фактическо осъществяване потвърждават, като установяват категорично обстоятелството че жалбоподателят на процесната датата въпреки отправената покана към него да бъде тестван с

техническо средство за употреба на алкохол, е отказал, както и че е отказал да даде кръвна проба за употреба на алкохол, като е отказал да подпише и да получи медицинския талон.

Що се отнася до дадените от жалбоподателя обяснения в съдебно заседание, с

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №81213-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач, талон за медицинско изследване №082063 и т.н. се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Материалната компетентност на издателя на НП – Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, се доказва от приетата по делото Заповед №81213-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна** по следните съображения.

От правна страна, съдът намира, на първо място, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в този закон, а наказателните постановления, според чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, се

издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на транспорта и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица. В процесния казус актосъставителят, безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т. е. да съставя актове, с които се установяват нарушения по Закона за движението по пътищата, а издалият обжалваното наказателно постановление, е компетентно длъжностно лице по смисъла на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, упълномощено със заповед на министъра на вътрешните работи (заверено копие от същата е приложено по делото) да издава НП по ЗДвП.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал.1, изречение второ и ал.3 на чл.34 от ЗАНН срокове.

Съдът счита, че НП е издадено при неспазване на административно производствените правила. Следва да се има предвид, че в санкционните производства, каквото е това по ЗАНН, е необходимо съдържанието на актовете да е ясно, точно и пълно, за да могат да породят правните си последици. Наказателните постановления са актове на правораздаване и следователно имат статута на присъда по НПК. Поради това те не могат да бъдат променяни, допълвани, допълнително мотивирани и др. нито пък е допустимо санкционираното лице или съдът да извлича по тълкувателен път законово определените им реквизити. Поради това и изискването към наказващия орган относно постановяването им е завишено в процесуален аспект. Именно в негова тежест е да докаже соченото нарушение и да го квалифицира адекватно, без да се накърнява правото на защита на жалбоподателя.

Не е допустимо по пътя на формалната и правна логика да се извлича императивно заложените в чл. 45 и чл. 57 от ЗАНН реквизити на акта и съответно на НП. Нарушено е правото на защита на санкционираното лице, защото същото е лишено от възможността да узнае, в какво точно е обвинен за да организира адекватно защитата си.

Анализа и преценката, сочат за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които несъмнено водят до ограничаване и накърняване на правото на защита на жалбоподателя. Административно наказателната процедура е в тежест на АНО относно нейната правилност и

законосъобразност и не може да се изграждат изводи по пътя на формалната и правна логика.

В конкретният случай жалбоподателя е наказан за извършено нарушение по чл.174,ал.3,пр.1во от ЗДвП.

Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол и/или да даде кръвна проба за медицинско изследване за концентрация на алкохол в кръвта. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или да даде кръвна проба за установяване на употребата на алкохол са два различни способа, чрез които се установява наличието на концентрация на алкохол в кръвта. В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява ПС с или без концентрация на алкохол в кръвта. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласи да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, защото след проверката ще се установи дали има концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително и ако се установи наличие на алкохол в тези параметри, то нарушението следва да се квалифицира по чл. 174, ал. 1 от ЗДвП; а ако не се установи наличие на алкохол или е налице такъв до 0.5 на хиляда деянието не би било съставомерно, независимо от факта, че лицето отказва и да даде кръвна проба за медицинско изследване. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде кръвна проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи наличието на алкохол или упойващи вещества в кръвта не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, независимо по кой метод. Изпълнителното деяние на нарушението следва да бъде установено по безспорен начин и в двете му проявни форми.

Видно от обстоятелствената част на обжалваният акт/както в НП ,така и в акта за установяване на административно нарушение/ е описано,че жалбоподателят е употребил алкохол и бил повлиян от него,което безспорно е нарушение по чл.174,ал.1 от ЗДвП,като е посочено и също ,че отказва да бъде изпробван с техническо средство и да даде кръвна проба,което пък от своя страна е състав на нарушението визирано в разпоредбата на чл.174,ал.3,пр.1во от ЗДвП и именно като такова е квалифицирано.

При това положение в съда е в невъзможност да разбере в какво точно нарушение е обвинен жалбоподателят,тъй като така описаното очертва две нарушения,които взаимно се изключват по следните съображения. Ако е установено управление на МПС при употреба на алкохол,то концентрацията и се установява,съгласно изискването на чл.174,ал.1 с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух,което пък противоречи на останалото описание на визираното в НП нарушение,че същият отказва да бъде изпробван по посочените по горе начини. Тази неяснота ,както се посочи води до ограничаване и накърняване на правото на защита на жалбоподателя,да разбере в какво точно е обвинен ,за да може да ангажира защитата си и винаги е съществена.

Допуснатите нарушения на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН са съществени и в съвкупността си обуславят незаконосъобразността на обжалваното НП, а от тук и неговата отмяна.

По изложените съображения, обжалваното наказателно постановление, като необосновано и незаконосъобразно, следва да бъде отменено.

В условията на **алтернативност**,ако се приеме че липсват коментираните по горе процесуални нарушения,то съдът би приел, че е правилна дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение- по чл.174,ал.3 от ЗДвП.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на моторно превозно средство (МПС) по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко

действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно жалбоподателят е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като него са възприели да управлява МПС и него са спрели за проверка след подаден сигнал, както и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си.

Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол или да даде кръвна проба за медицинско изследване за концентрация на алкохол в кръвта. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване на употребата на алкохол са два различни способа, чрез които се установява наличието на концентрация на алкохол в кръвта. В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява ПС с или без концентрация на алкохол в кръвта. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласи да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, защото след проверката ще се установи дали има концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително и ако се установи наличие на алкохол в тези параметри, то нарушението следва да се квалифицира по чл. 174, ал. 1 от ЗДвП; а ако не се установи наличие на алкохол или е налице такъв до 0.5 на хиляда деянието не би било съставомерно, независимо от факта, че лицето отказва и да даде кръвна проба за медицинско изследване. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде кръвна проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи наличието на алкохол или упойващи вещества в кръвта не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, независимо по кой метод.

Изпълнителното деяние на нарушението следва да бъде установено по безспорен начин и в двете му проявни форми.

В случая, както се установи по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годен субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за наличие на алкохол в издишвания въздух и е отказал да даде кръвна проба за медицинско изследване.

По делото безспорно би се приело, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства, които се кредитират от съда се установява, че на процесните дата и място визирани в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, жалбоподателят е управлявал МПС - лек автомобил "Сеат Ибиза" с ДК№ X 3516 AP, както и че след надлежна покана от страна на съответните контролни органи, достигнала до знанието му, същият изрично е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство. Обстоятелството дали техническото средство конкретизирано в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление е одобрено по реда на [Закона за измерванията](#) е изцяло ирелевантно, доколкото нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран е за отказ за извършване на проба за употреба на алкохол, а не за установено наличие на такъв.

Съгласно Наредба № 30/27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС, според която неизпълнението на предписанието за медицинско изследване може да се прояви в три форми: водачът отказва да получи издаденият му талон за медицинско изследване, което се удостоверява с подписа на един свидетел, водачът не се явява в определеното с талона лечебно заведение или водачът отказва да даде кръв за изследване употребата на алкохол, което се удостоверява от лекаря в протокола за медицинско изследване, с подпис на изследвания и/или на свидетел. В случая сме изправени пред първата хипотеза, тъй като водачът е отказал да получи издаденият му талон за медицинско изследване, което е удостоверено с подписа на един свидетел - Кърчева.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината - пряк умисъл. Жалбоподателят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието

си, предвиждал е общественотоопасните му последици и пряко е целял настъпването им.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания за третото нарушение, Съдът намира за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква

настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв), така и поради наличието не само на смекчаващи (възрастта на нарушителя и фактът, че не е осуетил или възпрепятствал проверката по някакъв начин), но и на отегчаващи обстоятелства (множество други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект). Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

С оглед констатираното по горе допуснато процесуално нарушение, съдът намира НП за незаконосъобразно и като такова следва да се отмени по изложените по горе изводи.

Относно разноските по делото

По делото не се претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Мотивиран така и на основание чл.63, ал.3, т.2 вр с ал.2, т.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №21-0351-001025 от 04.01.2022 година** на Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ Свиленград, с което на **Т. ХР. К.** с ЕГН ***** от гр.***** за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000 лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24 месеца** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____